

BOEKJE HELPT GROOTOUDERS TE PRATEN OVER KANKER

Ada en oma's kankermonster

Griet De Broeck kreeg borstkanker toen haar kleindochter Ada twee jaar was. 'Ze begreep niet dat het ernstig was en juist dat was zo bevrijdend', zegt de jonge oma. Over hun gezamenlijke beleving schreef ze het kinderboek: 'Oma en het kankermonster'.

VAN ONZE REDACTRICE

VEERLE BEEL

BRUSSEL | 'Hé oma, nu alleen nog wat blauw aan je ogen en je bent een clown!' Dat riep de kleine Ada uit toen ze haar grootmoeder, Griet De Broeck (49), voor het eerst kaal zag. De Broeck is een jonge oma: ze was 47 toen ze borstkanker kreeg. Het allerergste van die hele ziekte? 'Dat ik andere mensen verdriet deed. Het eerste wat ik me afvroeg: hoe kon ik dit aan mijn kinderen vertellen? Ik wilde als moeder iets voor hen betekenen, maar door mijn ziek-zijn kon dat niet meer. Ik kon ook niet meer werken, geen vrijwilligerswerk meer doen. Ik moest alles opgeven. Alleen oma zijn, dat bleef.' Aan de logeerpartijtjes van kleine Ada veranderde niets. 'Verhaaltjes vertellen, met de blokken spelen: meer hoefde ik voor haar niet te doen. En als ik echt uitgeteld op de zetel lag, dan kwam ze even niet.'

Chemoridder

Eerst geloofde Ada niet dat haar oma ziek was. Oma zat rechtop in een ziekenhuisbed, lachte en maakte grapjes. Later was oma terug thuis: genezen dan? Griet besloot haar kleindochter eerlijk te vertellen wat er aan de hand was, in kindertaal. Ze vertelde dat het kankermonster vanbinnen zit-en aan de buitenkant niet te zien is. En dat het slim is: het verstopt zich voor de dokters. Er zijn chemoridder nodig om ertegen te vechten.

Ada reageerde spontaan en onbevangen. 'Door mijn ziekte ook van een grappige kant te bekijken, gaf ze mij kracht', zegt Griet. 'Kaal worden, bijvoorbeeld, vond ik verschrikkelijk. Het is het zichtbare teken dat je ziek bent. Maar mijn kleindochter reageerde er erg ontwapenend op. Ze zei: "Je hebt toch gezegd dat het terugkomt?" Voor haar was het eenvoudig: alles komt goed.'

'Zij vond het spannend dat ik sjaaltjes begon te dragen. Voor haar was dat een verkleedpartijtje. Ze ging mee naar de chemo en zag hoe er rode en groene vloeistof in mij verdween. Of de tekening die de radioloog op mijn gehavende lichaam maakte, voor de bestraling. Vond ze geweldig: *Kijk, een tekening op oma en ze mag ze niet afwassen, wauw!* Alles wat ik zo confronterend vond, vond zij erg interessant. Zij relativerde, omdat ze - gelukkig - de ernst van de zaak niet inzag, en daardoor kon ik ook makkelijker relativeren.'

Griet schreef tijdens haar ziekte en behandeling een dagboek, dat ze alleen

'Ada vond het spannend dat ik sjaaltjes begon te dragen. Voor haar was dat een verkleedpartijtje'

'Kaal worden vond ik verschrikkelijk. Ada zei: je hebt toch gezegd dat het terugkomt? Voor haar was het simpel: alles komt goed'

door intimi heeft laten lezen. Maar het verhaal van Ada en het kankermonster wilde ze wel graag met meer mensen delen. 'Ik werk in een woonzorgcentrum en heb het verhaal daar al voorgelezen aan de bejaarde bewoners. Zij reageerden erg positief. Ook onder hen zijn er velen die geconfronteerd worden met kanker. En zij vinden het vaak erg moeilijk om daarover te spreken met hun kinderen, kleinkinderen en familie. Het boekje kan voor hen een kapstok zijn om er toch over te beginnen.'

Iedereen deelt in de klappen

Als gevolg van de vergrijzing worden al-
maar meer ouderen met kanker gecon-

fronteerd: een op drie mannen en een kwart van de vrouwen krijgt voor hun 75ste verjaardag een diagnose. Driede-
kwart van de mannen en twee op drie vrouwen zijn 60 jaar of ouder als ze het slechte nieuws te horen krijgen. Aangenomen wordt dat de oudste generaties het vaak nog erg moeilijk vinden om daarover te praten met hun familie. Dat stelt ook borstverpleegkundige Annemie Cuyckens vaak vast in de praktijk: 'Kanker treft niet alleen de patiënt, maar de hele familie', zegt Cuyckens. 'Iedereen deelt in de klappen. Maar communiceren daarover, over gevoelens, blijft moeilijk. Dit boekje kan oudere mensen laten zien dat ze veel aan hun kleinkinderen kunnen hebben, zonder dat ze hen belasten. En het laat ook zien dat het leven niet stilvalt bij een kankerdiagnose. Kanker staat niet gelijk aan doodgaan. Soms wel, maar vaak niet.'

Heeft Griet met haar kleindochter over doodgaan gesproken? 'Ja en nee. Mijn eigen moeder is tijdens mijn behandeling gestorven, ook aan borstkanker. Ik heb het toen héél erg moeilijk gehad. Ada weet dat. Maar zij denkt: 'Meter was oud en daarom heeft ze het gevecht met het monster verloren. Oma is niet oud. Daar houd ik het voorlopig bij.'

Het boek 'Oma en het kankermonster' is te koop voor 10 euro. Zowel de Vlaamse Liga tegen Kanker als de Belgische Stichting tegen Kanker bood steun en dat doen ze voor het eerst samen. Het AZ Sint-Maarten, waar Cuyckens werkt en waar oma Griet behandeld werd, kocht meteen vijfhonderd exemplaren aan en is van plan die gericht te verspreiden.

ONLINE
www.samman.be

Griet De Broeck (l.) met borstverpleegkundige Annemie Cuyckens. 'Door mijn ziekte van een grappige kant te bekijken, gaf mijn kleindochter me kracht.' © Wim Kempeneers